

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Ondřeje Hrabce a Mgr. Kateřiny Kozákové ve věci

žalobce: **Mgr. Bc. L. Š.**
bytem X
zastoupený JUDr. Janem Salmonem, advokátem
se sídlem Revoluční 763/15, Praha 1 – Staré Město

proti
žalované: **ministřině obrany**
se sídlem Tychonova 221/1, Praha 6 – Hradčany

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 4. 2024, č. j. MO 281140/2024-1321,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 1. 3. 2024, č. j. MO 168651/2024-1321, a ze dne 10. 4. 2024, č. j. MO 281140/2024-1321, **se ruší** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o žalobě v celkové výši **15 342 Kč** k rukám jeho zástupce JUDr. Jana Salmona, advokáta, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce podal dne 21.06.2019 podnět k zahájení přezkumného řízení dle § 94 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve věci personálního rozkazu náčelníka Generálního štábu Armády České republiky ze dne 19. 6. 2019, č. j. MO 184052/2019-1304. Na základě tohoto podnětu ministr obrany (předchůdce nynější ministryně obrany) rozhodnutím ze dne 6. 9. 2019, č. j. MO 251059/2019-8694, výrokem I zrušil přezkoumávané rozhodnutí ze dne 19. 6. 2019 a výrokem II nepřiznal žalobci náhradu nákladů vzniklých v předchozím přezkumném řízení.
2. Proti výroku II podal žalobce rozklad, který ministr obrany rozhodnutím ze dne 14. 1. 2020, č. j. MO 6494/2020-1322, zamítl a výrok II svého rozhodnutí ze dne 6. 9. 2019 potvrdil.
3. Proti rozhodnutí o rozkladu ze dne 14. 1. 2020 podal žalobce správní žalobu k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který rozsudkem ze dne 20. 7. 2022, č. j. 14 Ad 1/2020-24, zrušil rozhodnutí ministra obrany ze dne 14. 1. 2020 a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
4. Vázána právním názorem městského soudu žalovaná pokračovala v řízení a dne 10. 1. 2023 vydala rozhodnutí č. j. MO 560943/2022-1321, kterým změnila výrok II rozhodnutí ministra obrany ze dne 6. 9. 2019 tak, že žalobci přiznala náhradu nákladů přezkumného a rozkladového řízení.
5. Rozsudek městského soudu ze dne 20. 7. 2022 byl nicméně zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2023, č. j. 2 As 189/2022-27, a věc byla vrácena městskému soudu k dalšímu řízení. Městský soud následně rozsudkem ze dne 14. 2. 2024, č. j. 14 Ad 1/2020-56, žalobu zamítl. Proti tomuto rozsudku již kasační stížnost podána nebyla.
6. Po proběhlém soudním přezkumu tak vedle sebe existovalo rozhodnutí ministra obrany ze dne 14. 1. 2020 (žaloba proti tomuto rozhodnutí byla nakonec zamítnuta) a rovněž rozhodnutí žalované ze dne 10. 1. 2023 (toto rozhodnutí bylo vydáno v době, kdy původní rozhodnutí o rozkladu bylo pravomocně zrušeno). Předmětem obou těchto rozhodnutí je přitom stejný výrok II rozhodnutí ministra obrany ze dne 6. 9. 2019. Obě tato rozhodnutí jsou zároveň vydána v opačném znění.
7. Žalovaná se tuto situaci (existenci dvou rozhodnutí o téže věci) rozhodla vyřešit zahájením přezkumného řízení dle § 94 a násl. správního řádu, kterým přezkoumala vlastní rozhodnutí ze dne 10. 1. 2023 (druhé, pozdější rozhodnutí, jež bylo s ohledem na názor Nejvyššího správního soudu věcně nesprávně). Usnesením ze dne 14. 1. 2024, č. j. MO 6419/2024-1321, proto dle § 96 odst. 1 správního řádu zahájila přezkumné řízení a následně rozhodnutím ze dne 1. 3. 2024, č. j. MO 168651/2024-1321 (nyní žalobou napadené „prvostupňové“ správní rozhodnutí) zrušila dle § 97 odst. 3 správního řádu své rozhodnutí ze dne 10. 1. 2023.
8. Proti tomuto rozhodnutí ze dne 1. 3. 2024 žalobce podal rozklad, který žalovaná rozhodnutím ze dne 10. 4. 2024, MO 281140/2024-1321 (žalobou napadené rozhodnutí), zamítl a své rozhodnutí ze dne 1. 3. 2024 potvrdila. Žalobce podanou žalobou brojí proti tomuto rozhodnutí žalované ze dne 10. 4. 2024.
9. Žalovaná v žalobou napadeném rozhodnutí uvedla, že dle § 94 odst. 2 věty druhé správního řádu platí, že *v přezkumném řízení nelze přezkoumávat ani rozhodnutí vydaná podle § 97*. S odkazem na judikaturu Ústavního soudu uvedla, že nelze vycházet pouze z jazykového

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

výkladu, ale je nutné nalézt smysl právní normy. S citací odborné literatury uvedla, že účelem zákonného omezení je eliminace „cyklení“ správního řízení, kdy by možnost přezkoumávat z úřední povinnosti již přezkumné rozhodnutí celé řízení neúměrně zatížilo a značně narušilo právní jistotu jeho účastníků. S poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2016, č. j. 2 Azs 307/2015-41, žalovaná uvedla, že první způsob odstranění situace existence dvou odlišných rozhodnutí v téže věci je zrušení v pořadí druhého rozhodnutí v přezkumném řízení pro jeho nezákonnost shledanou v rozporu s principem *non bis in idem*. Nepřekonatelnými limity této varianty jsou jednak přípustnost samotného přezkumného řízení, dále zachování lhůt pro zahájení přezkumného řízení včetně vydání rozhodnutí v něm a v neposlední řadě pravidlo o vážení újmy způsobené účastníkovi řízení. Nyní prováděné přezkumné řízení je do jisté míry jen formálním řešením již existující situace, kdy přezkoumávané rozhodnutí sice formálně existuje, nemůže však s ohledem na § 124a zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, přiznávat žalobci žádná práva. Žalovaná uzavřela, že existenci překážky pro provedení přezkumného řízení nelze vykládat příkře formalisticky, ale co do smyslu a systematického významu tohoto institutu.

10. Žalovaná se zabývala i dalšími otázkami (pravomoc, resp. funkční příslušnost žalované vést řízení, doručování usnesení o zahájení řízení, práva nabytá v dobré víře, neumožnění seznámit se se spisovým materiálem, věcné posouzení otázky náhrady nákladů řízení), které však městský soud nebude z dále uvedených důvodů rekapitulovat, jelikož to není pro posouzení věci podstatné.

II. Obsah žaloby, vyjádření žalované a podaná replika

11. Žalobce v podané žalobě namítal, že situace, kdy vedle sebe existují dvě pravomocná rozhodnutí, je nežádoucí, ale není možné ji vyřešit porušováním právních předpisů. Žalobce zejména namítal, že dle § 94 odst. 2 správního řádu nelze v přezkumném řízení přezkoumávat rozhodnutí vydaná podle § 97 správního řádu, tedy rozhodnutí vydaná v přezkumném řízení. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí žalované ze dne 10. 1. 2023 bylo vydáno v rámci přezkumného řízení, nelze jej podrobit přezkumu v dalším přezkumném řízení. Znění tohoto ustanovení je zcela jasné a nezpochybnitelné. Jazykový výklad nelze překonat použitím jakéhokoli jiného výkladu. Lze-li jazykovým výkladem právní normy dospět k jednoznačnému závěru o jejím obsahu, nemůže být tento závěr změněn interpretací s použitím výkladu teleologického. Odkázala-li žalovaná na § 124a daňového řádu, není zřejmé, proč zahajovala přezkumné řízení, když analogickou aplikací tohoto ustanovení by přezkoumávané rozhodnutí pozbylo účinku bez dalšího, ex lege, v momentě nabytí právní moci rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 As 189/2022. Žalovaná tak měla žalobce namísto zahajování přezkumného řízení vyzvat k vydání bezdůvodného obohacení. K analogické aplikaci právních norem lze však přistoupit jen tehdy, je-li to ve prospěch účastníka řízení.
12. Žalobce dále vznesl i další žalobní námitky (nezahájení přezkumného řízení ve lhůtě k tomu dané, nepřislušný služební orgán, ochrana práv nabytých v dobré víře, porušení procesních práv), které však městský soud považuje za zbytečné rekapitulovat vzhledem k dále uvedenému názoru soudu.
13. Ve vyjádření k podané žalobě se žalovaná vyjádřila k jednotlivým námitkám, které soud opět nebude rekapitulovat. K námitce porušení § 94 odst. 2 správního řádu uvedla, že smyslem tohoto ustanovení je eliminace „cyklení“ správního řízení. V této otázce dále odkázala na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

14. V podané replice k vyjádření žalované **žalobce** rozsáhle citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2012, č. j. 4 Ads 153/2011-75, kterým podpořil svůj názor, že nelze přezkoumat rozhodnutí již v přezkumném řízení vydané. Žalobce nesporně, že existence dvou konkurujících rozhodnutí vydaných ve stejné věci je nežádoucí. Žalovaná se však musí zákonnými prostředky s tímto stavem vypořádat. Není-li to legislativně možné, má prostředky k iniciování legislativních změn.

III. Posouzení žaloby

15. Městský soud v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobcem vymezených námitek, vycházel při tom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované a shledal, že žaloba je důvodná. O věci rozhodl bez jednání, jelikož s takovým postupem žalobce i žalovaná vyjádřili souhlas, resp. nevyjádřili nesouhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
16. Soud uvádí, že přezkoumává-li soud zákonnost správního rozhodnutí vydaného v přezkumném řízení podle § 97 odst. 3 správního řádu, je povinen učinit předmětem přezkumu rovněž i zákonnost správního aktu, kterým bylo přezkumné řízení zahájeno (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2016, č. j. 5 As 203/2015-141, č. 3454/2016 Sb. NSS). Městský soud tak byl povinen přezkoumat zákonnost usnesení o zahájení přezkumného řízení ze dne 14. 1. 2024, které není samo o sobě soudně přezkoumatelné (usnesení městského soudu ze dne 16. 3. 2020, č. j. 17 Af 11/2020-45). Přestože tak obecně platí presumpce správnosti aktů veřejné správy (je třeba na ně nahlížet jako na správné a zákonné, než jsou příslušným orgánem zrušeny), soud musí přezkoumat i to, zda přezkumné řízení mělo být vůbec zahájeno daným usnesením. K tomu ostatně směřují i žalobní námitky a žalovaná se touto otázkou i v žalobou napadeném rozhodnutí věnovala.
17. Dle § 94 odst. 2 věty druhé správního řádu platí, že *v přezkumném řízení nelze přezkoumávat ani rozhodnutí vydaná podle § 97.*
18. Z výše uvedené rekapitulace předchozího správního a soudního řízení plyne, že žalovaná žalobou napadeným rozhodnutím přezkoumala (a zrušila) rozhodnutí dříve vydané rovněž v přezkumném řízení. Takový postup je přitom zjevně zakázán citovanou druhou větou § 94 odst. 2 správního řádu. Mezi účastníky řízení je spor v tom, zda tímto způsobem mohla žalovaná postupovat.
19. Městský soud je názoru, že věta druhá § 94 odst. 2 správního řádu je zcela zjevná – zakázat v přezkumném řízení přezkoumat již jednou v přezkumném řízení vydané rozhodnutí. Tento výklad i jeho jednoznačnost potvrdil Nejvyšší správní soud v žalobcem citovaném rozsudku ze dne 30. 4. 2012, č. j. 4 Ads 153/2011-75: „Z citovaných ustanovení jednoznačně vyplývá, že je vyloučeno v přezkumném řízení přezkoumávat rozhodnutí, která byla vydána v přezkumném řízení. Toto pravidlo odpovídá smyslu a účelu přezkumného řízení jakožto dozorčího prostředku, kterým nadřízený správní orgán ze své vrchnostenské pozice zkoumá toliko zákonnost rozhodnutí vydaného orgánem jemu podřízeným.“ Toto východisko a jazykovou interpretaci ostatně nezpochybňuje ani žalovaná.
20. Žalovaná svůj názor o tom, že mohla v přezkumném řízení přezkoumat v přezkumném řízení vydané rozhodnutí, vystavila na tom, že právní normu nelze vykládat pouze

jazykovým výkladem, ale je nutné nalézt smysl této normy. Smyslem citovaného § 94 odst. 2 věty druhé správního řádu je eliminace „cyklení“ správního řízení. Žalovaná je názoru, že o to v posuzované věci nešlo.

21. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 4. 2016, č. j. 9 Ads 86/2015-34, k jazykovému výkladu uvedl, že *„ačkoliv jazykový výklad zákona představuje pouze prvotní přiblížení se k aplikované právní normě (viz nálezn Ústavního soudu ze dne 17. 12. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 33/97, publikovaný pod č. 30/1998 Sb.), jde stále o výklad základní (viz též § 2 odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník: ‚Zákonnému ustanovení nelze přikládat jiný význam, než jaký plyne z vlastního smyslu slov v jejich vzájemné souvislosti a z jasného úmyslu zákonodárce; nikdo se však nesmí dovolávat slov právního předpisu proti jeho smyslu.‘). Není-li tedy jazykový výklad překonán jinými metodami výkladu, mělo by z něj být vycházeno. K tomu též viz stanovisko pléna Ústavního soudu ze dne 21. 5. 1996, sp. zn. Pl. ÚS-st. 1/96: ‚V případě aplikace právního ustanovení nutno prvotně vycházet z jeho doslovného znění. Pouze za podmínky jeho nejasnosti a nesrozumitelnosti (umožňující např. více interpretací), jakož i rozporu doslovného znění daného ustanovení s jeho smyslem a účelem, o jejichž jednoznačnosti a výlučnosti není jakákoli pochybnost, lze upřednostnit výklad e ratione legis před výkladem jazykovým.‘ Ačkoliv bylo uvedené stanovisko překonáno stanoviskem pléna Ústavního soudu ze dne 8. 10. 2015, sp. zn. Pl. ÚS-st. 42/15, nejednalo se o odklon od této myšlenky.“* Obdobné uvedl Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 30. 3. 2020, č. j. 1 Azs 513/2019-34: *„Nejvyšší správní soud si je samozřejmě vědom judikatury Ústavního soudu předestřené stěžovatelem, ze které vyplývá, že ve výjimečných případech je nutné namísto doslovného jazykového výkladu právního předpisu přihlídnout k jeho systematice a účelu, jakož i k individuálním okolnostem každého případu. V daném případě však nelze odhlédnout od jasného zákonného znění, které neumožňuje se od něj odchýlit a žádosti vyhovět, pokud stěžovatel nevyhověl výzvě správního orgánu I. stupně k součinnosti a požadované potvrzení jako jednu ze zákonných náležitostí nedoložil.“*
22. Z uvedených citací a zejména z citovaného stanoviska pléna Ústavního soudu plyne, že dát přednost jinému výkladu právní normy je možné pouze tehdy, existuje-li možná jiná interpretace dané normy. Jak bylo však uvedeno výše (bod [19] tohoto rozsudku), jazykový výklad věty druhé § 94 odst. 2 správního řádu je zcela jasný a nedává prostor pro jinou interpretaci než tu, která je v tomto ustanovení výslovně uvedena a ani žalovanou nezpochybňována.
23. Dle městského soudu žalovaná zaměnila význam „smyslu právní normy“ a „důvodu přijetí právní normy“. To, že zákonodárce zvolil ve větě druhé § 94 odst. 2 správního řádu právě citované znění bylo dáno (motivací a důvodem) snahou o eliminaci „cyklení“ správního řízení. To však není smysl daného ustanovení. Smysl daného ustanovení je přesně to, co dané ustanovení stanoví – zakázat v přezkumném řízení přezkoumat již jednou v přezkumném řízení vydané rozhodnutí.
24. Řešení situace existence dvou rozhodnutí vydaných o stejné věci (v odborné veřejnosti zaužívaný problém „oživlých mrtvol“) nastínil Nejvyšší správní soud v žalované citovaném rozsudku ze dne 9. 6. 2016, č. j. 2 Azs 307/2015-41. Jedním z těchto řešení je i zrušení druhého v pořadí vydaného rozhodnutí v přezkumném řízení. Nejvyšší správní soud sice v takové situaci připustil, že je možné prolomit pravidlo uvedené v § 96 odst. 2 správního řádu (soulad s právními předpisy se posuzuje podle právního stavu a skutkových okolností v době jeho vydání), ale zároveň stanovil jasné limity tohoto postupu: *„Pominout úpravu lhůt, kterou správní řád stanovuje k vydání usnesení o zahájení přezkumného řízení (§ 96*

odst. 1) či k vydání rozhodnutí ve věci v přezkumném řízení (§ 97 odst. 2), však dle Nejvyššího správního soudu nelze, neboť by tím byla popřena funkce těchto lhůt jako procesního prostředku určeného k ochraně právní jistoty účastníků řízení.“ Přestože kasační soud výslovně neuvedl, že nelze překročit větu druhou § 94 odst. 2 správního řádu, jeho závěry o nemožnosti překročení lhůt k zahájení řízení lze aplikovat i právě na dané ustanovení. Byla-li by ignorována věta druhá § 94 odst. 2 správního řádu, byla by tím popřena funkce tohoto ustanovení, jež slouží jako procesní prostředek k ochraně „smyslu a účelu přezkumného řízení jakožto dozorčího prostředku“ (viz v bodě [19] tohoto rozsudku citovaná část rozsudku kasačního soudu sp. zn. 4 Ads 153/2011). Žalovaná tak k odstranění nežádoucí situace zvolila řešení, jež je výslovně a zjevně zakázané správním řádem, a kterým porušila nepřekročitelný smysl daného zákonného ustanovení.

25. Podle § 124a daňového řádu platí, že *dojde-li v řízení o kasační stížnosti ve správním soudnictví ke zrušení pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na jehož základě bylo správcem daně vydáno nové rozhodnutí ve věci v souladu s právním názorem krajského soudu, stává se toto rozhodnutí neúčinným dnem nabytí právní moci nového rozhodnutí krajského soudu, kterým je žaloba zamítnuta nebo ve kterém dojde ke změně právního názoru oproti zrušenému pravomocnému rozhodnutí krajského soudu.*
26. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku sp. zn. 2 Azs 307/2015 zmínil i jiné možné řešení problematiky „oživlých mrtvol“: „*Nad rámec nutného odůvodnění Nejvyšší správní soud obecně podotýká, že nežádoucí situaci po oživení prvního správního rozhodnutí lze řešit také legislativně. Pro účely správy daní tak zákonodárce učinil prostřednictvím § 124a zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád [...] Jakkoliv by bylo vhodné, aby Nejvyšším správním soudem právě řešená otázka byla taktéž legislativně upravena ve správním řádu, za nynější situace, kdy tomu tak není, je třeba v každém konkrétním případě nalézt nejlépe schůdnou cestu k jejímu vyřešení, a to za užití institutů, které správní řád a soudní řád správní nabízejí. [...] V případech, kdy nežádoucí stav nelze odstranit ani za užití postupů upravených ve správním řádu či soudním řádu správním, tak může dle Nejvyššího správního soudu připadat v úvahu i analogické užití § 124a daňového řádu jakožto prostředku ultima ratio.*“ Nejvyšší správní soud tak připustil, jak o tom uvažovala i žalovaná, že v případech, kdy nelze zvolit žádnou schůdnou variantu řešení, je možné analogicky užít § 124a daňového řádu.
27. Podle městského soudu se žalovaná nacházela právě v takové situaci, kdy neexistovalo žádné vhodné řešení dané situace. V takovém případě měla přistoupit k analogické aplikaci § 124a daňového řádu a své rozhodnutí ze dne 10. 1. 2023 považovat za neúčinné nabytím právní moci rozsudku městského soudu ze dne 14. 2. 2024, č. j. 14 Ad 1/2020-56. Žalovaná tak neměla ani zahajovat přezkumné řízení vydáním usnesení ze dne 14. 1. 2024.
28. Namítal-li žalobce, že k analogické aplikaci právních norem lze přistoupit jen tehdy, je-li to ve prospěch účastníka řízení, proto nelze v posuzované věci analogicky aplikovat § 124a daňového řádu, soud s tímto názorem částečně souhlasí. Analogii legis je ve správním právu skutečně možné užít pouze ve prospěch účastníka řízení [viz nálezy pléna Ústavního soudu ze dne 26. 4. 2005, sp. zn. Pl. ÚS 21/04 (N 90/37 SbNU 241; 240/2005 Sb.), nebo body [62], [63], [69] a [70] usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 2. 2025, č. j. 1 Afs 231/2022-44]. Na nyní posuzovanou věc je však dle soudu nutné nahlížet primárně optikou nepříznivé situace existence dvou rozhodnutí ve stejné věci, která vytváří právní nejistotu, jež je nutno odstranit, a která není ve prospěch ani žalobce. Nepřihlížením k prvnímu vydanému rozhodnutí (resp. k nahlížení na toto rozhodnutí jako na neúčinné) dle § 124a daňového řádu dojde k odstranění této i pro žalobce nepříznivé situace. Ve svém

důsledku pak skutečně dojde k tomu, že žalobci nebude přiznána náhrada nákladů přezkumného řízení. To je však až již důsledek odstranění primárního problému. Z proběhlého předchozího soudního řízení je i dáno na jisto, že přiznání náhrady nákladů přezkumného řízení nebylo správné.

29. Soud pro úplnost doplňuje, že se nijak nezabýval dalšími námitkami žalobce vznesenými v žalobě, jelikož to nebylo pro posouzení věci třeba. Již z výše uvedených důvodů soud seznal, že žalobou napadené rozhodnutí je nezákonné a nemělo být (stejně jako usnesení o zahájení přezkumného řízení ze dne 14. 1. 2024) nikdy vydáno. Na tomto názoru by nic nezměnilo, i kdyby soud dospěl k důvodnosti či naopak nedůvodnosti dalších v žalobě vznesených námitek.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

30. Z výše uvedených důvodů městský soud dospěl k závěru, že přezkumné řízení nemělo být vůbec zahájeno. Soud tak zrušil „prvostupňové“ rozhodnutí žalované ze dne 1. 3. 2024 (§ 78 odst. 3 s. ř. s.) i rozhodnutí žalované ze dne 10. 4. 2024 o rozkladu žalobce (žalobou napadené rozhodnutí). Soud věc vrátil žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.), jelikož přezkumné řízení bylo formálně zahájeno a musí být i odpovídajícím způsobem ukončeno. Žalovaná je dle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázána právním názorem vysloveným v tomto rozsudku. Vzhledem k tomu, že přezkumné řízení nemělo být vůbec zahájeno (nemělo být vydáno usnesení ze dne 14. 1. 2024 o zahájení přezkumné řízení), nabízí se dle soudu zastavit řízení dle § 97 odst. 1 nebo 2 správního řádu.
31. Po ukončení přezkumného řízení budou vedle sebe stále existovat dvě rozhodnutí o stejné věci (rozhodnutí ministra obrany ze dne 14. 1. 2020 a rozhodnutí žalované ze dne 10. 1. 2023). V souladu s výše uvedeným názorem soudu se však bude na danou situaci aplikovat § 124a daňového řádu. Rozhodnutí žalované ze dne 10. 1. 2023 je tak právně neúčinné.
32. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Jelikož měl žalobce ve věci plný úspěch, náleží mu náhrada nákladů řízení. Tyto náklady představují náklady na soudní poplatek ve výši 3 000 Kč za podání žaloby a odměnu a náhradu hotových výdajů advokáta. Odměna náleží celkem za 3 úkony právní služby, a to převzetí a přípravu zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném do 31. 12. 2024], a za návrh ve věci samé (žaloba a replika k vyjádření žalovaného) ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu. Za každý úkon právní služby náleží zástupci žalobce mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. K tomu se připočítává i sazba daně z přidané hodnoty. Celkem tedy činí náhrada nákladů řízení částku 15 342 Kč, kterou je žalovaná povinna uhradit žalobci k rukám jeho zástupce do 30 dní od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 28. 3. 2025

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu